

полвѣкъ тя прѣносила това прѣзрѣніе, което ся вдигало сега отъ неѣ. За това, както и за всичко тя благодарила Бога, говореѣи: „какъ радость ми испрати Господь въ старость-тѣ ми! Той милостиво погледнѣ на мене и вдигнѣ отъ мене поношеніе-то!“ Всичкы-тѣ ѣ сосѣды и роднины, като чули за тѣхъ милость, коѣто явилъ ней Господь, ся радвали наедно съ неѣ.

Въ осмый день, кога настанѣло время да извършятъ надъ младенца обряда на обрѣзаніе-то и да му дадѣтъ имя, искали да го нарежѣтъ Захаріѣ, въ честь на бащѣ му; зачтото роднины-тѣ не знаѣли, че было вече назначено на дѣте-то имя-то отъ Ангела. „Нѣ!“ казада Елисавета, „трѣбва да го наречете Іоаннѣ.“ Тогава роднины-тѣ ѣ рекли, че изъ родѣ-тѣ имъ никой не носи такова имя, и съ маханіе давали на Захаріѣ да разбере, зачтото былъ още нѣмъ, за да нарече той самъ имя-то на младенца. Заха іѣ взелъ дѣсчицѣ и написалъ на неѣ слѣдующе-то: „Іоаннѣ ще му бѣде имя-то!“ Всичкы ся почудили на това.

Въ сѣщѣ-тѣ минутѣ ся отворили уста-та на Захаріѣ, зачтото ся изпълнило тогава всичко, что прѣдрѣкълъ Ангела-тѣ. Той началъ велегласно и ясно да слави Бога. Всичкы, кои были тамо, и всичкы, что живѣѣли въ онаѣ странѣ, ся исполнили отъ страхъ, и всичкы мыслили въ сѣрдца-та си: какво ще стане тойзи младенецъ? А Захаріѣ, баща му, ся исполнилъ съ Духъ Святъ и хванѣлъ да пророкува, говореѣи: Благословенъ Богъ Израилевъ! Той ны посѣти и сотвори избавленіе на Свои-тѣ люди. Той воздигнѣ намъ спасеніе изъ дома на Давида, раба Своего, както сѣ пророчествовали за това Святѣи-тѣ. Той ще ны спаси отъ рѣцѣ-тѣ на оныѣ, които ны ненавидѣтъ. Той сотвори милость съ наши-тѣ отцы и вспомни святой Свой завѣтъ: клятвенно-то обѣщаніе, което е далъ отцу нашему Аврааму. Нѣи, избавены отъ врагове-тѣ наши, ще Му служимъ безъ страхъ, съ благоговѣніе и усердіе, во всичкы-тѣ дни на живота ни.